

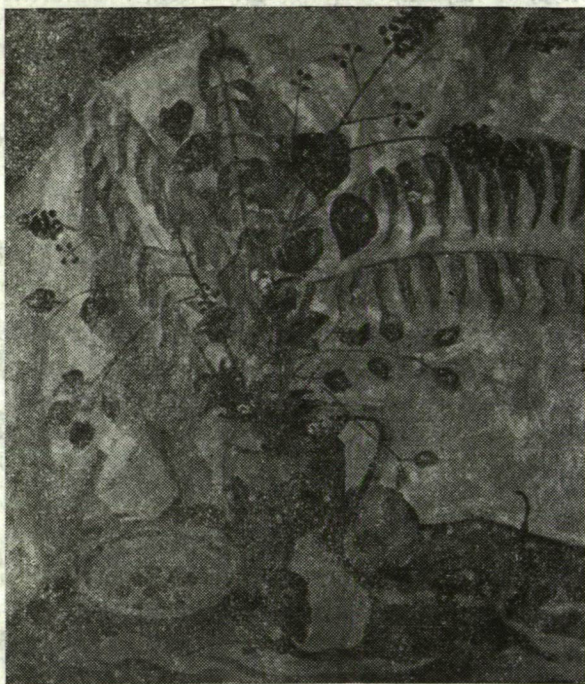
S mi csak hurcoltuk továbbra is a rablott holmit. Nekünk nem volt rá szükségünk, szívünk dicsőségtől duzzadt.

A temetések szaporodtak, s a boncnokok mérgezés tüneteit vélték fel-fedezni a merevedő testeken. De vigasztaltak, a mulatságért mindenre hajlandók voltak. Hamis halotti bizonyítványokat állítottak ki. Kívánták, hogy hordjam nekik a mérgezett tálakat.

Megbocsáthatatlan. Magam kotyvasztottam a gyilkos esszenciákat. És a puszta másik végén álló csapat nem tehet semmiről! Idáig csak szánakozva nézte hiábavaló küzdelmeimet. S én voltam, ki az ajándékaikat, melyekről hittem, hogy harccal szerzett legyőzött zászlók, méreggel fröcskölttem be.

Az ecset gazdátlan. Útésre készen hever ujjaim között. A vásznak közelebb húzódnak. Felém, beljebb, egyre beljebb. Kastélyok kapui nyílnak meg előttem. Ligetek fái között barangolok.

S ha tekintetem a hegyre emelem, bizonyosan ott vagyok.

Őszi csendélet (1981)